

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2363/2022
19.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Штуловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради својине на непокретности, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2101/21 од 04.11.2021. године, у седници одржаној 19.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2101/21 од 04.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П 820/2020 од 26.05.2021. године, у ставу првом изреке, утврђује се да је тужиља АА према туженом ББ власник тужениковог дела 1/3 од кат. парцеле бр. ... КО ... - њива 2. класе површине 0,22,53ха, што је тужени дужан признати и дозволити да се овај припадајући део у катастру непокретности Пожега упише на име тужиље, под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име трошкова парничног поступка исплати износ од 17.300,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2101/21 од 04.11.2021. године усвојена је жалба туженог и првостепена пресуда је преиначена тако што је наведени тужбени захтев одбијен као неоснован и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/2011 ... 10/2023) Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље дозвољена, али да није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, спорна кп. ... КО ..., по култури њива II класе, површине 22а 53м² уписана је у катастру непокретности на овде тужиљу АА, туженог ББ и непарничара ВВ, са обимом удела од по 1/3. Тужбени захтев заснован на тврдњи о трајању државине на страни тужиље и њених претходника, управљен је на утврђење права својине тужиље путем одржаја на уписаном својинском уделу туженог ББ у 1/3 дела.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, уз образложење да је тужиља доказала истицану тврдњу да је у непрекидној државини предметне непокретности у трајању дужем од 20 година, с обзиром да су спорну парцелу пре тужиље користили њени правни претходници, односно покојни деда ГГ, а потом и мајка ДД и отац ЂЂ.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за тражено утврђење права својине. Према израженом ставу другостепеног суда тужиља тужбом није обухватила све јединствене супарничаре сагласно одредби члана 211. ЗПП, којим је прописано правило нужног супарничарства, да тужбом морају бити обухваћена као парничне странке сва лица која су уписана као носиоци својинскоправних овлашћења на парцели која је предмет тужбеног захтева.

Неосновано се ревизијом тужиље оспорава правилност изнетог становишта другостепеног суда.

У спору ради утврђења права својине одржајем, морају учествовати сви сувласници на наведеној непокретности, имајући у виду члан 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, јер се институт одржаја заснива на идеји невршења права својине од стране власника. Својина путем одржаја може се стећи савесном државином, фактичком влашћу на непокретности у мерама и границама односно реалном делу непокретности, а такође и на сувласничком уделу, имајући у виду да Закон о својинскоправним односима не искључује могућност стицања права својине путем одржаја на идеалном делу непокретности, с тим да у парници морају учествовати сви уписани носиоци права својине на предметним непокретностима. Међутим, како је тужиља у овој парници определила захтев за утврђење права својине, а у парници не учествују сви књижно уписани власници парцеле, јер нису обухваћени тужбом како би се расправио својински однос на њиховој парцели, а који с обзиром на предмет спора имају положај нужних и јединствених супарничара у смислу одредбе члана 211. став 1. Закона о парничном поступку, то је по оцени Врховног суда другостепени суд правилно одлучио када је због непостојања потпуне процесне заједнице тужене странке, одбио тужбени захтев тужиље као неоснован, како налаже одредба члана 211. став 2. ЗПП, те одредба става 3. истог члана која прописује да о нужном супарничарству суд води рачуна по службеној дужности.

Насупрот ревизијском схватању, тужбом је као странка морао бити обухваћен и ВВ, независно од околности да ли спори или признаје тужиљи право својине на

предметној непокретности, па тако и независно од садржине пуномоћја које се у ревизији помиње као да је приложено, иако то није учињено.

Сагласно изнетом, наводима ревизије није доведена у питање правилност побијане пресуде, те се ревизија у целини показује као неоснована.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић